

NAŠA LUC

1953

Številka 6

Dober zgled in vzgoja

Starši velikokrat mislijo, da so že izpolnili dolžnost do svojih otrok, če so poskrbeli za njih hrano, obleko in zdravje ter so v gmotnem pogledu po svojih močeh zagotovili njih bodočnost.

Vse to je res že veliko, a daleč ni vse!

Starši imajo do otrok še drugo dolžnost, ki je težja od prve. To je dolžnost iz mladih src ustvariti osebnosti, ki bodo v čast in oporo družini ter v ponos Cerkvi in narodu.

Če je ta naloga bila težka v domovini, smemo reči, da je še mnogo težja v tujini. V domovini smo rastle v okolju, ki je ugodno vplivalo na našo duhovno in duševno rast. Moralno življenje naših vasi je bilo na visoki stopnji. Cerkve, šola, društva, številni narodni in verski običaji so oblikovali naša srca in podpirali napore naših staršev. To okolje je vtisnilo naši vzgoji poseben pečat, kar je imelo za skoro nujno posledico, da smo rastle v slovenske katoličane.

A v tujini je povsem drugače!

Če nas je okolje v domovini dvigalo in nas vključevalo v slovensko katoliško skupnost, nas okolje v tujini tlačí k tlom in nas trga od tega, na kar smo v domovini bili navajeni. Za svoje versko čutenje in moralno življenje tu ne dobimo mnogo pobud od zunaj. Vse polno pa srečujemo slabih zgledov, ki morejo samo kvarno vplivati na življenje naših družin. Velika večina naših izseljencev živi namreč v okolju, ki je postalo žrtev protikrščanskih naukov.

Naša mladina, v katero polagamo vse

svoje upanje, vdihava zrak tega pokvarjenega okolja. Premalo se zavedamo usodnih posledic tega stanja. Kot smo mi doma v katoliškem okolju skoro brez lastne zasluge rastle v slovenske katoličane, tako bo naša mladina v tujem razkristjanjenem okolju skoro brez lastne krivde rastle v versko hladne ljudi in na ta način bedno propadala.

Nima smisla, da bi si prikrivali to žalostno resnico. Vprašajmo se rajši, če res ni pomoči proti tej strašni nesreči.

Čemu neki imamo svoje izseljenske duhovnike, društva in tisk?

Ti činitelji morejo ogromno dobrega napraviti, toda samo v sodelovanju s starši. Starši so prvi in najvažnejši vzgojitelji. Njihova vzgoja je podlaga vsake druge vzgoje. Tako je določeno od Stvarnika. Vsakdanja skušnja nas uči, da je trud drugih vzgojiteljev skoro vedno obsojen na neuspeh, kjer se starši ne brigajo za vzgojo svojih otrok. So namreč stvari, ki se jih otrok more naučiti samo pri starših.

Katere so te stvari? To je umetnost življenja!

Starši morajo otroke naučiti življenja!

Življenja pa ne moremo uspešno učiti z besedo, nego z življenjem. Odtod izvira neizmerna važnost dobrega zgleda vzgojiteljev.

Zato se varajo starši, ki mislijo, da so že izvršili svojo vzgojno dolžnost s tem, da otroke pošiljajo v cerkev, poskrbe, da opravijo malo in slovesno sv. obhajilo, ter jim ne dovolijo se brez nadzorstva potepati po cesti.

Zelo lepo je vse to, a še daleč ni dovolj!

Za uspešno vzgojo je neobhodno potreben dober zgled staršev! Ko zvon vabi k službi božji, morata oče in mati reči: „Otročiči, pojdimol!“ in ne samo: „Pojdite!“ Dober zgled staršev naj spremlja otroka od zibel do njegove zrele dobe. Ta zgled naj ga podpira v težavah mladostnih let in ga utrjuje v borbi za krepostno življenje. Ob zgledu staršev se bosta mladec in mladenka v pokvarjenem okolju naučila plavati proti toku. Ko bosta oče in mati že zdavnaj počivala v grobu, bo lep zgled njihovega življenja otroku še vedno kazal pot.

Vzgoja dobrega zgleda je vzgoja, ki nekaj velja! Taki vzgoji je uspeh zagotovljen, saj že pregovor pravi, da „jabolko ne pade daleč od drevesa“. Taka vzgoja nam je dala mnogo velikih sinov in hčera, ki so

za bližnjega, narod in Cerkev ustvarili čudesa.

*

V nasprotnem slučaju bi si delali samo prazne utvare. Otroci znajo bolje opazovati, kot si mislimo! Hitro opazijo, da starši brez zadostnega razloga opuščajo službo božjo, da poredkoma ali nikdar ne prejemajo sv. zakramentov, da razmere v družini niso take, kot bi morale biti. Na podlagi tega si bo otrok hitro ustvaril sodbo, da to, česar se je naučil v cerkvi in šoli, velja samo za otroke. Ko bo zapustil šolske klopi, bo začel postopati, kot je videl na slabem zgledu staršev.

*

Od vašega dobrega zgleda, dragi starši, v prvi vrsti zavisi sreča vaših otrok in usoda bodočih rodov!

Ali se zavedate častnega poslanstva, ki Vam ga je zaupal Stvarnik, in obenem strašne odgovornosti?!

Temelj družbe, prvo središče vsake vzgoje in vsake kulture je družina. (Papež Pij XII.)

Iz ust otroka . . .

V vlaku se je vozila neka mati s svojo triletno hčerko. Na neki postaji vstopi misijonar z dolgo brado in se usede nasproti njima. Otrok se tesno oklene matere in tiho gleda to za njo čudno prikazen. Nato vpraša: „Mamica, ali je to tam mamica ali tata?“ Mati v zadregi, kaj naj otroku reče, mu svetuje, naj sam vpraša. Mala se počasi približa duhovniku, pogleda zaupno v njegove blage oči in vpraša: „Si ti tata ali mama?“ Misijonar položi detetu roko na glavo in reče: „Jaz sem tisti, ki govori ljudem o ljubem Bogu!“ Mala veselo zaploska z rokami in vzklikne: „O, potem si ti mamica! Ona tako lepo govori o ljubem Bogu!“

Krasno spričevalo, ki so ga dale mami otrokova nežna usta! Bog daj, da bi vse naše mamice otrokom tako lepo govorile o ljubem Bogu!

Dozabljeni GROBOVI

Cez polje veter žene se mrzlo.
Za oblake žalostno sonce se skriva.
Listje odpada. V travi je cvetje odmrlo.
Samo grobove še cvetje pokriva.

Na spomenikih in križih med cvetjem
lepo napisi se, zlati blestijo;
grobovi pokriti z zelenjem in cvetjem.
Med cvetjem številne lučke gorijo.

In svoji ob grobu nemo stojijo.
Ljudstva v procesiji mimo gredo.
In moli večina, nekateri molčijo.
Na grobove in križe zamišljeno zro.

Glej, tamkaj med cvetjem in križi
ponosno se marmor v barvah blešči
Med njimi grobovi so s travo porasli,
le trnje, osát in plevel jih krasi.

Pri zapuščenih grobovih se nikdo ne ustavi,
pa vendar gre mimo premnogo ljudi.
Da so z nami živeli, se nikdo ne spomni;
od svojcev, prijateljev — pozabljeni vsi!

Duhovnik pri križu pa zanje le moli:
„Vsi bili so Tvoji predragi sinovi.
Zato, Oče nebeški, Ti se jih usmili,
četudi pozabljeni njih so grobovi!”

F. Simonič, Francija

NA VSEH MRTVIH DAN

Jesenski veter piha čez prazno polje in premetava odpadlo listje. Polje in vrtovi so prazni in cvetlice, ki so krasile vrtove in naše domove, so ovene, le krizanteme na visokih steblih poganjajo cvetje kot zadnje rože v letni dobi. Nastali so kratki dnevi, sonce se bolj poredko in pojemajoče pokaže z nebesnega obzorja, petje pticic je skoro utihnilo, mati narava se pripravlja na počitek, hladni dnevi nas pa prisilijo, da oblečemo suknjo in se tako obvarujemo mraza. Lepota letnega časa je minila in odhaja v večnost.

V tej dobi praznuje katoliška Cerkev praznik Vseh svetnikov in Vernih duš dan.

S tem nas opozarja, naj se tudi mi pripravimo na večnost in se spomnimo na one, ki so dali življenje za Kristusovo vero, in na one, ki so nas zapustili in zdaj počivajo na blagoslovljenem pokopališču. Katoliška Cerkev nas opominja, da naj tudi mi mislimo na naš konec na zemlji in na večne reči.

Praznik Vseh svetnikov ni praznik žalosti, pač pa praznik veselja, saj imamo pri Bogu mogočne priprošnjike. Oni so nam dali zgled za bogoljubno življenje. Na oba praznika so spovednice in obhajilne mize zelo dobro obiskane, cerkve pa divno razsvetljene. Popoldne po večernicah se cer-

kvena barva spremeni: pred oltarjem stoji črno prepreženi mrtvaški oder, okrog nje ga goreče sveče, kar pomeni luč življenja.

Zelo pomenljivi so obredi za rajne: v cerkvi se razlega pomenljivi psalm: „Usmili se me, o Bog, po svoji milosrčnosti. In po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo pregreho. Popolnoma me operi moje krivde in mojega greha me očisti. Zakaj svojo pregreho spoznavam in moj greh mi je vedno pred očmi. Zoper Tebe samega sem grešil in, kar je zlo pred Teboj, sem storil, da se skažeš pravičnega v svojih besedah in čiste ga v sodbi. Gospod, daj jim večni mir in pokoj in večna luč naj jim sveti, naj počivajo v miru!”

Po obredih stopi mašnik na prižnico. Njegove besede so težke, žalostne in obenem tolažljive. Težko je govoriti o smrti, saj smo preveč navezani na ta svet, pa vendar je resnično dejstvo, da naš cilj je in bo naš drugi kraj, katerega nam je Bog pripravil že od začetka sveta. Smrt je namreč kazen za greh. Je prestop čez prag večnega življenja, kjer ne bo več žalosti in ne gorja.

Po večernicah se razvije iz cerkve dolga procesija, ki se pomika med molitvijo in prošnjo na kraj spanja in na kraj miru. Zvonovi mlo zvonijo, njihovi glasovi hitijo mimo pokopališč in božajo grobove.

Zvonovi utihnejo, med grobovi se pomikajo črno oblečene žene, osiveli starčki. Otroci iščejo grobove svojih dragih, ki jim jih je vzela prerano kruta smrt. Tiho in mirno stopamo od groba do groba, od znanca do znanca, kakor da ne bi hoteli njihovega večnega miru. Nebroj sveč in cvetja je položila roka na gomilo. Zdi se, kakor da bi bilo celo pokopališče le ena roža med gorečimi svečami. Ko hodimo od groba do groba, vidimo tam vdovo, ki tiho premišljuje srečo prejšnjih dni; zdaj pa je zapuščena, brez pomoči, brez moči. Tam vidimo stati sinove in hčerke pri grobu drage matere in ljubega očeta. Zbujajo se jim misli: „Ali sem jih ljubil dovolj, jim bil poslušen in pokoren, ali morda nisem bil jaz kriv prerane smrti?” Tam vidim starše stati pri grobu svojega dragega, nežnega otročička, ki ga jim je pobrala smrt in tako uničila družinsko srečo. Vidimo stati ne-

vesto ob grobu svojega ženina in ženina pri svoji nevesti. Kakšne načrte sta si delala za bodočnost, a zdaj je vse prekrizala grenka smrt.

Če stojimo ob grobu našega znanca, ki je živel brez Boga in šel nepripravljen na drugi svet, nas srce zaboli, ker vemo, da ga bo sodil Vsemogočni, ki kraljuje nad živimi in mrtvimi. Kaj ima od tega kratkega življenja, če ni imel vere in živel po njej in za večnost ni skrbel!

Na praznik Vseh svetnikov in Vernih duš dan so vlaki dobro zasedeni, ker vozijo ljudi v daljne kraje, ko gredo na grobove svojih dragih. Ni jim preveč dolga pot ali preveliki stroški, saj pridejo nekateri iz tujih držav in celo preko „luže”. S tem pa se vidi, koliko je človek vreden po smrti in kako dragi so nam rajni. Po smrti se šele prav uveljavi in oceni človeško telo.

Največjo pozornost izmed vseh polaga na rajne in čuva grobove in ostanke naših prednikov katoliška Cerkev. Kako svete so nam rimske katacombe: grobovi prednikov in naših svetnikov!

Ker tu na zemlji ni naše stalne mesto, zato je treba večkrat misliti na posmrtno življenje in skušati živeti po božjih naukih!

Mislimo in molimo za verne duše in živimo po božjih postavah! To naj bo naša največja življenjska modrost!

Franc Ribič

PRATIKA ZA NOVEMBER IN DECEMBER

1. nov.: Vsi svetniki;
 2. nov.: Vernih duš dan;
 11. nov.: sv. Martin;
 13. nov.: sv. Stanislav Kostka;
 19. nov.: sv. Elizabeta;
 22. nov.: sv. Cecilija, zavetnica pevcev;
 30. nov.: sv. Andrej, apostol.
-
4. dec.: sv. Barbara, zavetnica rudarjev;
 6. dec.: sv. Nikolaj (Miklavž);
 - 9.: dec.: Brem. spočetje Device Marije;
 21. dec.: sv. Tomaž, apostol;
 25. dec.: Božič, rojstvo Gospodovo;
 26. dec.: sv. Štefan, prvi mučenec;
 27. dec.: sv. Janez, apostol;
 28. dec.: spomin nedolžnih otročičev;
 31. dec.: sv. Silvester.

Pod zastavo božjega Delavca

Za človeštvo je silna sramota, da je skozi tisočletja telesno delo smatralo za ponižujoče in delavski stan za stan sužnjev.

Kratek pogled v zgodovino narodov pred Kristusom nam nudi žalostno sliko stanja delavstva v tistih časih.

Delovnemu človeku tedaj niso priznali nobene časti in dostojanstva ter nobene svobode in pravice. Šol ni smel obiskovati in javnega življenja se ni mogel udeleževati. Imel je samo „pravico“ garati kot „črna živina“ in nato umreti. Gospodar ga je brez kakršnekoli odgovornosti pred zakonom mogel vzeti v najem, ga tepsti, prodati ali ubiti.

Delavca torej niso smatrali za človeka, ampak za sužnja, t. j. za žival posebne vrste.

Te razmere niso vladale samo pri divjih in poldivjih narodih, temveč predvsem pri kulturnih Grkih in Rimljanih.

Od tega sramotnega tisočletnega suženjstva je delavca osvobodil njegov največji dobrotnik v zgodovini — Jezus Kristus. On je prinesel na svet zapoved ljubezni in nauk o bratstvu, svobodi in enakosti vseh ljudi in narodov. Opozoril je svet, da imajo tudi delavci nesmrtno dušo in da jim zaradi tega pripada ista čast, isto dostojanstvo, iste pravice in dolžnosti kot ostalim ljudem. Zato kliče sv. Pavel: „Odslej ni več Grkov in Rimljanov, Židov in poganov, svobodnih in sužnjev... vsi smo eno v Jezusu Kristusu!”

Kristus in Njegovi učenci so telesno delali in s tem potrdili, da telesno delo ni sramota, ampak ponos. Božji Sin se ni sramotal, ampak vzeti v roke kladivo, žago in klešče in izdelovati skromno pohištvo. Sv. Peter je bil ponosen na svojo ribiško obrt. Sv. Pavel, ki je pletel košare, se je hvalil, da z lastnimi rokami zasluži, kar potrebuje za življenje.

Po krščanskem pojmovanju je delo častna in družabna dolžnost vsakega človeka. Za vsakega človeka obstaja dolžnost delati in z delom slaviti Boga, razvijati telesne in duhovne sile, si zagotavljati življenje in pospeševati napredek človeške družbe.

Ne samo duševno, temveč tudi telesno delo je torej častno. Tako z enim kot z drugim služimo Bogu. Krščanstvo pozna in prizna plemstvo duševnega in plemstvo telesnega dela. Spoštuje tako žuljave roke kot gube na čelu ter zahteva, da vsakdo na svojem mestu izpolni svojo dolžnost do Boga in bližnjega.

Po krščanskem nauku delavski stan ne sme biti zasužnjen od drugih stanov. Enako tudi delavski stan ne sme kratiti pravic drugih stanov. Ni pametno in ne človeško, da nekateri stanovi, ki se radi smatrajo za „nekaj več“, zviška gledajo na kmete in delavce in jih smatrajo za „nekaj manj“. Prav tako ni prav, da nekateri kmetje in delavci samo telesno delo smatrajo za upoštevanja vredno in vsa druga dela podcenjujejo ter jih smatrajo za nekoristna. Kot so človeku potrebne oči, ušesa, roke, pamet, srce in volja, tako so v človeški družbi potrebni obrtniki, delavci, kmetje, vojaki, zdravniki, učitelji, duhovniki, sodniki, policaji itd. Sreča in napredek družbe zahteva, da se stanovi ne prepirajo, temveč da med njimi vlada ljubezen, razumevanje in zaupanje.

Po krščanski miselnosti je zavarovana pravična razdelitev pravic in dolžnosti vseh stanov. Po tej zamisli so tako poedinci kot narodi zavarovani pred kapitalističnim izkoriščanjem na eni strani in komunističnim zasužnjevanjem na drugi strani.

Za krščanstvo je ljubezen temelj vseh družabnih kreposti. Kjer ni ljubezni, ni nepristranskih družabnih pravic in ne nesebičnega dela za skupnost. Ko bi bilo dovolj ljubezni, bi vsa družabna vprašanja sama od sebe dobila pravo rešitev. Zato so brez pravega uspeha vse gospodarske in družabne reforme, dokler v ljudeh na mestu sebične tekme za bogastvom ne zavladava duh Kristusove ljubezni, pravice in usmiljenja.

Enakosti, bratstva in svobode niso prinesli na svet ne francoska in ne komunistična revolucija. Osemnajst stoletij pred francosko in devetnajst stoletij pred komunistično revolucijo jih je prinesel Jezus Kristus. Tisti Kristus, proti ka-

teremu se danes v mnogih državah nespametno dvigajo nahujskane delavske množice. Koliko bolje bi te množice napravile, če bi Kristusu, kateri je zanje največ dobrega storil, na vseh sestankih in zborovanjih iz hvaležnosti prepevali hvalospeve ter mu v delavnicah, tovarnah in na dnu rudnika postavljale ogromne spomenike!

Zaveden delavec ne pozablja dobrot, ki mu jih je izkazal božji Delavec ter jih po svoji Cerkvi še vedno izkazuje njemu in njegovim delavskim sobratom. Zato čvrsto stoji za Njim in strumno stopa pod Njegovo zastavo vseobsežne ljubezni, pravice, bratstva, enakopravnosti in svobode.

(Po „Hrv. kat. glasniku“, 1953.)

Izseljenska nedelja

Danes je naša nedelja,
danes naš praznik, naš dan.
Misel gre vsaka in želja
danes v domačo ravan.

Naj so nam tudi nalili
strupa-pelina v srcé,
enega niso umorili:
misli na naše gore;

misli na tihe vasice
sredi cvetočih dolin,
kjer še prepevajo ptice,
kjer še duhti rožmarin;

kjer ob kapeli se zbira
v mraku vsa zmučena vas.
Danes pomolimo z njimi:
Prosi Marija za nas.

Antonija Rože

SLOVENSKIM RUDARSKIM DRUŠTVOM PO ZAPADNI EVROPI

Slovenski katoliški delavci in obrtniki v Argentini, zbrani na svojem desetem, jubilejnem romarskem dnevu, letos pri Mariji vedne pomoči pri Buenos Airesu, porabljajo to priliko, da pošljejo svoje iskrene pozdrave slovenskim rudarjem, njih družinam in društvom ter njihovim dušnim pastirjem.

Naša vsakoletna romanja utrjujejo smisel za vzajemno pravičnost med delavci in podjetniki v smislu naročil velikih socialnih papežev Leona XIII., Pija XI. in Pija XII., na drugi strani pa pomenijo nadaljevanje izročil slovenskega kršč. delavskega gibanja, ki mora v zemlji naših očetov molčati. Tudi vi, naši bratje v Zapadni Evropi, ki se v globinah zemlje trudite za svoj vsakdanji kruh, se zbirajte v Marijinih svetiščih v svojo dušno uteho in utrdite svoje vere. Slovenski narodni čut in čut borcev

za božjo demokracijo kruha nam zaradi tega narekuje ob tej priliki skromno prošnjo:

Dragi bratje rudarji! Posvetite v bodoče na teh romanjih en govor vprašanju socialnega nauka Cerkve, vprašanju božje demokracije kruha!

In vi, bratje rudarji, ki romanj morda še nimate: Podajte se vsako leto okrog Velikega šmarna na romanje in se pridružite slovenskim izseljencem, ki hočejo izprositi nov družabni red v znamenju križa!

Tako bomo vsako leto v tem času v duhu združeni v vedno večjem številu bolj gotovo izprosili blagoslova našim naporom za časno in večno srečo in bolj gotovo izprosili tudi nov pravični družabni red našemu milemu narodu, katerega sestavni del smo in ostanemo!

Odbor „Družabne prayde“ v Buenos Airesu.

Materi v slovo

Žalno pismo sem sprejel,
da je Bog mi mamu vzal.
Jokal sem in žaloval,
sam brez mamice ostal.

Spomnil sem se prejšnjih dni,
spomnil njenih se oči.
Dobro bilo je srce,
tvoje, mama, pač nad vse.

Ko z bratom njo sva zapustila,
milo takrat je prosila:
Tukaj raje ostanita,
oh, na tuje ne hodita.

Kaj čutilo je srce,
ko obiskal sin te je;
to opisat' se ne da,
kar čutila sva oba.

Sem li ljubil te dovolj?
Morda bi te zdaj še bolj.
Sin v tujini, ti doma,
bila sva pa združena.

Osmim dala si življenje,
z nami bilo je trpljenje.
Si bedela, si molila,
za otroke vse storila.

Zdaj predaleč sem, predaleč,
da bi s cvetjem grob krasil,
le z molitvijo gorečo,
venec bom nagrobni vil.

Franc Ribič

Naši izseljenci v Lurdu

Tudi letos je poromalo več rojakov iz Francije in par tudi iz Belgije na znano lurško božjo pot. Rojak, ki je šel s slovensko skupino iz Pas-de-Calais, nam je poslal poročilo, ki ga tukaj objavljamo. Ta skupina se je pridružila 9000 romarjem škofije Arras. Vso to množico je vozilo 12 vlakov!

45 rojakov se nas je udeležilo letošnjega romanja v Lurd. Bile so zastopane skoro vse slovenske kolonije v Pas-de-Calais kot posebna skupina pod vodstvom svojega slovenskega duhovnika. Skupaj smo se vozili na dolgi poti — 1078 km —, skupaj smo stanovali v Lurdu, skupaj molili in prepevali slovenske pesmi. Bilo je domače, zato prijetno, kar nam je olajšalo 18 ur vožnje, poleg udobnih vagonov, ki nam jih je dala železniška uprava.

Že vožnja lurških romarjev je nekaj posebnega. Zavedajo se, da niso navadni turisti, ampak predvsem romarji, ki gredo počastit lurško Mater božjo. Temu primerno je njihovo obnašanje.

Komaj potegne ob 12. vlak s postaje Lens, se zberemo, da se s kratko molitvijo priporočimo Materi božji za srečno pot, in zapojemo Marijino pesem kot prvi pozdrav lurški Materi božji.

Ko se okrepcamo z jedili, ki smo jih vzeli s seboj za dolgo vožnjo, opazujemo pokrajine in mesta, skozi katera se vozimo. Pariz pustimo ob strani. Le od daleč vidimo baziliko na Montmartre in Eiffelov stolp.

Ob 6. uri zmolimo sv. rožni venec za bolnike, ki se vozijo z nami v Lurd, molimo za domače, za vse izseljence, razkropljene po svetu in za domovino. Ker Slovenec rad poje, ne moremo kaj, da bi ne dodali še pete litanije Matere božje in druge Marijine pesmi.

Medtem drvi brzovlak dalje proti jugu, od Valenton dalje na električni pogon. Počasi se večeri. Po večerji opravimo večerno molitev in zapojemo nekaj pesmi. Po 9. uri zvečer vse utihne, da se da možnost počitka, kdor more zaspati. Ne-

katerim se to posreči, drugi gledajo skozi okno v mesečno noč in se potihem pogovarjajo. Nekaj čez polnoč smo v Bordeaux, proti 5. uri se zadnjič pred Lurdom ustavimo v Pau.

Bližamo se našemu cilju. Svet postaja gorat. V daljavi so s snegom pokriti vrhovi Pirenejev. Vse oživi v vlaku, vse gleda skozi okna.

Naenkrat se svet odpre. Onstran deročega Gava zagledamo Masabielsko votlino, vso v luči prižganih sveč, ki gorijo vse leto noč in dan na čast lurški Materi božji. Nad votlino je veličastna bazilika. Nepopisljiv prizor! Solze veselja in ginjenja stopijo romarju v oči in iz vseh grl zadoni pozdrav Mariji: Ave, ave Marija!

Vlak zavozi na kolodvor. Po zvočniku dajejo navodila romarjem. Vse gre v redu, obzirno, brez prerivanja. Kmalu za nami bodo prišli drugi romarski vlaki, poleg rednih.

Zunaj nas čaka avtobus našega hotela, da naloži nas in prtljago. Prvo, kar vidimo na poti, je spomenik revne, preproste deklice z napisom: Bernardette Soubirous. Tej revni deklici se je Marija 18-krat prikazala v Masabielski votlini, po njej je naročila, naj v tem kraju postavijo cerkev in naj prihajajo sem verniki v procesijah, v množicah. Bila so to težka naročila za ubogo dekletce, zaradi katerih je morala veliko pretrpeti. Božja vsemogočnost je posegla vmes, začeli so se goditi čudeži, ki so odprli oči vsem, ki so dobre volje. Taka so božja dela.

Spotoma ne vidimo drugega nego hotele in prodajalne, ki živé in bogaté od romarjev. Toda to še ni Marijin Lurd. Je del Lurda, ki se več ali manj vdaja pohlepu po premoženju in nima časa za češčenje lurške Matere božje. Pravi Marijin Lurd je mala deželica okrog Masabielske votline, svet, ki ga je kupila cerkev, da ohrani okoli svetega kraja možnost miru in zbranosti. Sem v to kraljestvo Marijino ne sme segati človeški pohlep. Zato ni v njem ne hotelov ne prodajaln. To napravi globok vtis na romarja. Vidi, da je ta božja pot res božje delo.

Morebiti me bo kdo vprašal: „Kaj ste pa delali ves teden v Lurdu? Prijatelj, od-

govoriti ti moram, da je bil še prekratek za nas. Bili smo kot otroci okrog svoje nebeške Matere. Nikjer nismo še tako goreče molili, nikdar še tako zares krščansko živeli. Vsak dan smo bili pri eni ali še več mašah, vsak dan smo bili pri sv. obhajilu, pri dveh procesijah in opravljali razne pobožnosti, zlasti sv. križev pot in molitve pred votlino. Bili so to prelepi dnevi v našem življenju, neka duhovna kopel kot priprava na čas, ko bomo daleč od Lurda v svojem poklicu, da ne pozabimo, da smo ustvarjeni za Boga, za srečno večnost.

Najgloblji vtis ima romar pred lurško votlino. Vidi samo kip Marijin na kraju, kjer je stala Marija, toda nekaj nedopovedljivega je v ozračju, čuti se nevidna prisotnost Matere božje. Marsikdo, ki je prišel sem le iz radovednosti, je padel tu nehote na kolena, kaj šele verni romar. Kot nekadaj v votlini betlehemski, kjer je Marija rodila Jezusa, je prišla sem v to votlino, da bi se po njeni priprošnji rodil toliko pozabljeni Jezus, Odrešenik sveta, v naših srcih. Tu se ponavlja angelski spev svete noči: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

Temu cilju služi v Lurdu tudi pobožnost sv. križevega pota, da bolj spoznamo Kristusa in njegovo delo za nas. Zato se zdi romarju pri pobožnosti sv. križevega pota, da so se mu šele tu zares odprle oči. So romarji, ki vsak dan opravljajo to pobožnost.

Ta Kalvarija še traja in jo živo vidiš pri bolnikih-romarjih v Lurdu. Tu vidiš, koliko je trpljenja na svetu, da je res tukaj solzna dolina. Povsod srečavaš vozičke, na katerih jih vozijo k votlini, k procesiji sv. Rešnjim Telesom. Ali bodo vsi ozdravljeni? Ne, toda potolaženi bodo vsi, laže bodo prenašali svoj križ, ker žrtve morajo biti. Kake žrtve zahtevajo od ljudstva gotovi režimi, ki pravijo, da ustvarjajo raj na svetu! Ali se naj čudijo, če so v dosego pravega božjega raja potrebne tudi žrtve? Lurd nima namena ozdraviti čudežno vse križe, ampak dati moči, da jih laže prenašamo v tem kratkem življenju.

Ganljivi sta obe procesiji vsak dan, prva s sv. Rešnjim Telesom, namenjena zlasti bolnikom, in zvečer v mraku s prižganimi svečami. Tisoči prepevajo slavo lurški Ma-

teri božji, vsak v svojem jeziku. Naši pevci in pevke so krepko peli slovensko, drugi francosko itd., vsi pa končavajo vsako kitico z istim besedilom: Ave, ave Marijal!

To so samo nekateri vtisi; vseh ni mogoče popisati in bi jih ne razumel vsak, kdor še ni bil v Lurdu. Zato pridi sam in poglej!

Za slovo smo slovenski romarji poklonili lurški Materi božji težko svečo. Nesla sta jo na ramah oba bratca Brodar. Prižgali smo jo v zahvalo za vse milosti, ki

smo jih prejeli v Lurdu, s prošnjo do lurške Matere božje, naj varuje nas vse izseljence, raztresene po svetu, in vse naše rojake v domovini, da ji ostanemo vsi zvesti do srečnega svidenja v nebesih.

Prehitro so minili dnevi v Lurdu. Treba je bilo iti na vlak, da nas pelje nazaj na sever. Solznih oči smo se iz vlaka še enkrat ozrli na votlino in se poslovili od Brezmadežne z lurško pesmijo, z željo in sklepom v srcu: Še pridemo k Tebi, lurška Mati božja, če bo volja božja. F. S.

Slovenska nedelja v Parizu

Konec septembra je prišel v Francijo tajnik Konzistorijalne kongregacije kardinal Piazza, da obiše vsa važnejša središča izseljencev. Hotel je osebno proučiti probleme, ki so v zvezi z apostolsko konstitucijo „Izseljenska družina“, s katero je papež lanskega septembra uredil dušnopastirsko delo med izseljenci.

Glavna zunanja skupna slovesnost je bila v Parizu v nedeljo 27. septembra v cerkvi Srca Jezusovega na Montmartru.

Za ta dan so Slovenci v Parizu in Franciji sploh žrtvovali vse sile ter tako uspeli pokazati svojo životvornost in dokazati drugim narodom, da tudi številčno majhen narod v duhovnem in narodnem bogastvu ne zaostaja za velikimi ali pa jih morda celo presega.

V zgodnjih jutranjih urah je prišel v Pariz naš pevski zbor iz Bruayja (Pas-de-Calais) pod vodstvom požrtvovalnega pevalodje g. Franca Pera. Francoski radio je povabil naše pevce v svoj studio ter poveril uredniku slovenskih oddaj v pariškem radiu, g. Hrvoju Majstru, da je pripravil 40-minutno oddajo za Slovence in Srbe ter Hrvatate. Oddaja je bila posvečena naši narodni pesmi in poslušalci so mogli ta večer občudovati požrtvovalnost bruajskih pevcev, ki so sami rudarji ali žene rudarskih družin in ki vkljub težkemu vsakdanjemu delu najdejo moč in čas, da gojijo slovensko besedo in slovensko pesem. Dve mladi deklici, Monika in Marica, pa sta s svojim nastopom dokazali, da tudi naša izseljen-

ska mladina zna ceniti enega naših največjih narodnih zakladov, slovensko pesem. Predsednik Gregorčič M. je po radiu razložil probleme naših izseljencev.

Ob 11. uri je slov. pevski zbor pel pri sv. maši v cerkvi Sv. Severina sredi Pariza. Tam se zbira predvsem pariška vseučiliška mladina. Pri vseh Francozih je lepota naše cerkvene pesmi in izvajanje pevskega zbora zapustila globok vtis.

Ob petih popoldne se je zbralo 18 narodnosti v cerkvi na Montmartru. Slovesnost je vodil kardinal Piazza sam. Po uvodnih besedah msgr. Ruppja je zastopnik vsakega naroda imel kratek nagovor, nakar je sledila pesem v tistem jeziku.

Slovence je nagovoril č. g. Nace Čretnik, rektor Misije v Parizu:

„Bratje in sestre!

Danes smo vsi sinovi evropskih narodov izza obeh strani železne zavese, ki smo dobili drugo, začasno ali stalno domovino v Franciji, zbrani v tej cerkvi na Griču mučencev — to namreč pomeni beseda Montmartre! — ob zastopniku našega skupnega očeta, papeža.

Ko ves svet, predvsem pa Evropa, išče novih poti in rešitve na političnem in gospodarskem polju, nam raste zavest, da je Kristusova blagovest najboljša in najsigurnejša ter edina pot do prave mednarodne skupnosti, ki mora temeljiti na pravici in ljubezni.

Ko se valovi nevere dvigajo in zaganjajo v nas, ko so že preplavili mnoge dežele in tudi našo, ko eni v sovraštvu, drugi pa v zaslepljenosti trdijo, da je Kristusova beseda v našem stoletju zastarela in

da nam ljudem 20. stoletja, stoletja tehnike in napredka, stoletja socialnih bojev, ne more biti več vodnica, mora biti naša vera tem močnejša, pa tudi tem dejavnejša, da bomo z vsem svojim življenjem vsak dan živa priča in zgovoren dokaz, da je Kristus vir našega življenja in naše svetosti, zaklad naše modrosti in vednosti, kjer črpamo svojo moč, da smo vsak dan kvas naših dni, luč v temi, ljubezen v dobi sovraštva.

Kakor se Montmartre dviga nad lepim in očarljivim Parizom, tako nas bo naša vera dvignila, da nam skrbi in težave vsakdanje življenjske borbe ne bodo zameglile našega končnega cilja. Naša vera bo sila, ki bo preobrazila svet, če bo močna, še močnejša v krvi in preganjanju, prav tako pa tudi odporna, kadar bi jo vsakdanja lagodnost hotela zadušiti.

Zbrani smo ob zastopniku sv. očeta. Petrova skala in naša zvestoba do nje nam je in bo poročstvo, da smo na pravi poti.

Naj današnji dan, bratje in sestre, naša vera znova zaplamt, da bomo znali po njej urediti, če bo treba, spremeniti svoje življenje, da bomo, kjerkoli smo, svetla dokaz njene nadnaravne moči!

Pri Srcu Jezusovem pa ne zabimo bratov in sestrá, ki so vse preveč številni in katerih eni okušajo telesno bedo, drugi trpijo zaradi svoje zvestobe Kristusu in Cerkvi, tretji pa, v zagrenjenosti morda in utrujenosti, a vendar pogumno, branijo slovenske narodne pravice."

Po govoru je pevski zbor, čigar pestre narodne noše so zbujele občudovanje in zanimanje med vsemi narodi, zapel „Božje milostno srce“.

Na koncu je kardinal Piazza pozdravil vse izseljence ter poudaril, da je strnjnost okrog svetega očeta naša moč, pa tudi največja zahteva naše dobe. Po končanem govoru je podelil vsem udeležencem papežev blagoslov.

Po slovesnosti so se Slovenci iz Pariza ter bližnje in daljne okolice zbrali v bližnji dvorani, kjer so pevci iz Bruayja s svojo pesmijo pričarali pred oči našo domovino, našo mladost, polja in trate, ki so prežete z delom in znojem ter krvjo slovenskega človeka, pa tudi obdane z njegovo ljubeznijo. Marsikateremu slovenskemu izseljencu, ki je po dolgih letih morda prvič zopet slišal domačo pesem, so prišle solze v oči, vsem pa je zrasla v srcu živa zavest, da moremo s

slovensko pesmijo s ponosom nastopiti pred vsemi narodi, kar so tudi poudarili naši francoski prijatelji.

Iste misli je poudaril v svojem govoru msgr. Stanko Grims, ki je prinesel pozdrave naših izseljencev iz Lorraine.

Prehitro je minil lep večer slovenske pesmi in, ko so pevci zapeli „Lahko noč“, so jih Slovenci neradi pustili iz svoje srede, čeprav je bila že pozna ura. Toda pevci in mnogi drugi so imeli pred seboj še dolgo pot, ki se je končala šele v zgodnjih jutranjih urah.

Ob priliki kardinalovega obiska v Parizu so slovenski in hrvaški zastopniki, s katerimi se je spominjal tudi svojega obiska v Ljubljani na kongresu Kristusa Kralja, izročili kardinalu lep spomin s krasnim napisom v slovenščini in francoščini, katerega je v umetniški obliki izdelal g. Jurček Meublat. Posvetilo se glasi:

„Slovenski in hrvaški izseljenci in begunci v Franciji, pod vodstvom svojih dušnih pastirjev, z veseljem in spoštovanjem pozdravljajo v svoji sredi kardinala Adeodata Piazza, tajnika svete Konzistorialne kongregacije, se mu zahvaljujejo za njegovo delo ter njegov trud in ga ponižno prosijo, naj blagovoli izročiti izraze njihove sinovske vdanosti ter neomajne zvestobe Njegovi Svetosti papežu Piju XII.“

Resnična sodba o sebi

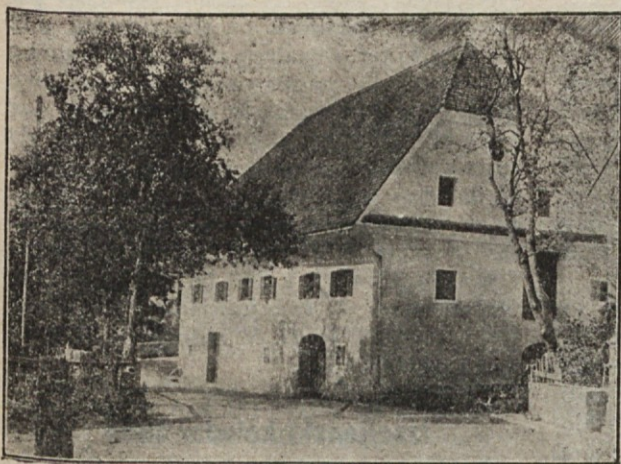
Neki učenjak je na oslu jahal k svojemu prijatelju. Kot vedno, je tudi na oslovem hrbtu odprl knjigo in bral, bral... Vajeti so mu polagoma zdrknile iz rok. Osel je to opazil in se počasi v širokem loku obrnil proti učenjakovem domu. Pred hišo se je mirno ustavil in čakal. Učenjak je mislil, da je dospel pred prijateljevo hišo. Dvignil je svoje oči in opazoval poslopje od vrha do tal in naposled rekel: „Kako je vendar moj prijatelj zanemaril svojo hišo! Čudno! Saj se mu bo še podrla, če ne bo hitro nekaj ukrenil!“

Komaj je nato učenjakovi ženi uspelo prepričati svojega moža, da je hiša, o kateri je izrekel tako resnično sodbo, njegova lastna...

Bil sem tam, kjer dom je moj . . .

Lepo število predvojnih izseljencev je letos obiskalo svojo domovino. Mnogi od njih so po 10, 20, celo 25 letih prvič spet videli domače kraje. Prehitro je minil čas obiska in v vseh je danes veselo zadovoljstvo, da so ti dnevi v miru in sreči potekli.

Kdor je bil doma že večkrat, ima drugačne občutke kot tisti, ki že toliko let ni videl domačih. Za mnoge se je dom v teh letih skrčil na sliko, ki jo je odnesel s seboj ob odhodu v tujino. V svetu je do-

življal spremembe, domača slika pa mu je ostala vedno enaka. Sedaj pride v domovino. Marsikaj zgleda drugače in, predno vse za silo dojame, že mora nazaj.

Petindvajset let je že dolga doba. To pomeni 15 let razvoja našega naroda v Jugoslaviji pred vojno. Za Primorce 15 let italijanske nadoblasti. Potem pridejo 4 leta tuje okupacije in bratomorne revolucije. Za tem pride končno osem povojnih let novega režima, ki spet poskuša zdaj tako, zdaj na drugi način zasukati življenje ljudi. Hnibi se ti zdijo večji kot nekdaj. Mladih ne poznaš, čeprav se jim ne zdiš tujec. Slišali so govoriti, da si nekje v zapadnih državah in sedaj te z veseljem gledajo. Pozanimaš se, kako živijo. Ti pripovedujejo to, drugi ono. Kdor je v državni službi, bo

pravil, da je dobro. Komur prinesejo davčno terjatev, bo rekel, da mu je slabo. Vsi pravijo, da je bilo pred nekaj leti zelo slabo. Ponekod te zbode v oči slaba obleka. Zgleda, da živijo ljudje le za sproti, da ni, kot je bilo včasih: nekaj zaloge za naprej. Gostilne, trgovine, obrt, vse to je povečini v državnih rokah.

Vidiš, kako naš človek ni pesimist. Če mu je slabo, se tolaži, da se bo spremenilo. Ko mu je hudo, zapoje in pozabi na gorjé. Veseli ljudje živijo pod Triglavom in nekaterim se zdi, da danes še več pi-jejo kot včasih, čeprav slabše živijo. Cerkve so polne ljudi in mnogi odrasli so bolj verni kot včasih. Žal pa opaziš, da mladine ni več toliko v cerkev kot nekoč. Šola in organizacije, kjer o veri ni ne duha ne sluha, počasi le vplivajo. Katoliškega časopisja ne moreš dobiti nikjer in v svoji rojstni domovini ne moreš kupiti molitvenika, ne v domačem ne v tujem jeziku. Zastonj boš povpraševal na večjih božjepotih za podobicami, da bi jih nesel v tujino za spomin. Zveš, da se ta ali oni ni upal dati krstiti svojega otroka. Vidiš, da se ljudje tudi tam že poročajo, kot da bi sveti zakon ne bil zakrament.

Vseh osem povojnih let ni bilo omogočeno, da bi naš krščanski narod javno pokazal vpričo sveta svojo vero, kot jo je leta 1935 na evharističnem kongresu v Ljubljani, katerega smo se tudi mi izseljenci udeležili.

Če bi bil dalje časa tam, bi počasi bolj videl današnje razmere doma. Ob besedi „svoboda“ se nekam nasmehnejo ljudje in uganiti moraš, kaj to pomeni.

Vendar morem reči, da ob vsem tem, kar pogrešaš, si le vesel, da si spet v domačih krajih. Ko hodiš po tujini, si tujec. Zato se razveseliš, ko zadiháš zdrav zrak svojih krajev. Povsod govorijo slovensko, vidiš slovenske napise in slišiš slovensko pesem. Tu je zemlja, kjer naš narod ni tujec. Na tej zemlji je on doma. Spomniš se pesmi: „Čvrst slovenski rod zmir' prebiva tod. Prijaznost čista tu cvete!“

O, lepa je naša domovina. Slovenija je krasna! Slišal sem tujce, da so jo hvalili in vzbudil se mi je ponos. Vsakega pretrese, ko vidi domače in ko te lepo sprejmejo. Mnogi izseljenci niso prej videli drugih krajev kot domače vasi. Danes si pa s skromnim prihrankom ogledajo še druga mesta, ki jih niso poznali. Na Brezje poromajo, na Bled gredo, v Celje, Maribor ali

Dolenjsko. Bajni svet Postojnske jame jih navduši in modro slovensko morje pri Piranu jih razveseli.

Ko sedaj po povratku razmišljam pesmi naših zborov po tujini, jih še bolj razumem. „Tuje šege, tuje ljudstvo so prijatljivi, bratje ne. Slava le, slovensko čustvo srce moje veseli. Bodi zdrava domovina, mili moj slovenski kraj!“

RESNICA O TRSTU

Tudi izseljence je vznemiril nenaden angloameriški sklep, da izročijo mesto Trst in čisto slovenske okoliške kraje (cono A) v roke italijanskih oblasti.

Mirovna pogodba iz leta 1947 je te kraje vzela Italiji, katera je v 25 letih pokazala, da ne zna dati pravic slovenskemu ljudstvu in ga spoštovati. Po tej pogodbi je nastalo takzv. svobodno ozemlje, ki so ga začasno upravljali Angleži in Amerikanci. Zviti italijanski diplomaciji se je v 8 letih posrečilo, da so pripravili zaveznike do nedavnega sklepa, ki je gotovo slovenskemu ljudstvu v Trstu in okolici v veliko škodo.

Resnica je, da je jadranska obala od Tržiča (Monfalcone) do Trsta, od Trsta do Milj in od Milj do Kopra čisto slovenska. Pa tudi v Trstu, kjer so sicer v večini italijansko govoreči ljudje, je zelo mnogo Slovencev in tržiška predmestja so naseljena povечini s Slovenci že stoletja in stoletja.

To čisto slovensko področje hočejo zadnja leta Lahy z denarjem, zvijačo in priseljevanjem nasilno in na hitro poitalijančiti.

Iz domačih krajev

V Ljubljani je umrl v visoki starosti č. g. **Janko Mlakar**, vnet hribolazec, ki je znal pripovedovati in pisati o svojih poteh, da se je vsak od srca nasmeljal. Pred prvo vojno je izdal znano knjigo „Trebušnik na slovanskem jugu“, pred zadnjo vojno pa svoje planinske spise. — Slovenski pismonoše so postavili na Vršiču **planinsko kočjo** (1725 m). Odprt je bil tudi Dom na Veliki planini (1560 m). — V **Murščaku** (Ljutomerški okraj) so zgradili osnovno šolo. — Na Ljubljanskem barju so v Blatni Brezovici izkopali hiše na koleh (**mostišča**), ki dokazujejo, da so že v bronasti dobi živeli tam

kaj ljudje. — Na hrvaškem otoku **Rabu** so uredili grobove 5000 Slovencev, ki so pomrli od lakote v internaciji. Na ta otok so med okupacijo Ljubljanske pokrajine vozili Italijani naše ljudi. — V **Šmartnem** ob Paki zidajo novo železniško postajno postopje. Na Jesenicah pa postaja, kot piše „Slovenski poročevalec“, do leta 1960 ne bo sezidana, tako počasi delajo. — Med mladino se je zelo razpaslo pijančevanje, kar povzroča oblastem skrbi. — Opazili so, da tuji navadno ostanejo na **Bledu** le par dni in da letos zelo gledajo, kam denejo denar in za kaj ga zapravijo. — Mnogo obiskovalcev je imela letos **Postojnska jama**. Od početka do 1914. (t. j. 100 let) jo je posetilo 500.000 ljudi. Za časa italijanske oblasti (25 let): 1.300.000 ljudi. V zadnjih 8 letih pa kar 1.040.000 ljudi.

Izseljenski koledar 1954

Izseljenska matica v Ljubljani, o kateri smo že parkrat poročali, bo izdala v kratkem svoj „Izseljenski koledar“ za leto 1954.

S to knjigo hoče na eni strani buditi zanimanje ljudi v domovini za svoje rojake v tujini, na drugi strani pa hoče med izseljenci povečati navezanost na domače kraje, zlasti pa jih pridobiti za podporo sedanjemu rdečemu režimu v Sloveniji.

Namen ostaja vedno isti, le načini in metode dela se spreminjajo. Vsi se še spominjamo, kako so v povojnih letih nekateri ljudje z hrupno propagando in celo z grožnjami spravljalji izseljence domov.

Danes delajo bolj previdno in zavito v taka rodoljubna gesla, ki lažje zapeljejo tiste, ki se pred leti niso dali ujeti v rdeče mreže.

Knjiga stane 10 mark, 130 belg. frankov, 10 goldinarjev ozi. 800 fr. frankov s pošt-nino vred.

V boju s kačami

(Slovenski misijonar piše iz Indije)

V Ragapurju me je hotela kača napasti ko sem zvečer cerkev odpiral. Druga se je kot puščica zagnala za menoj, ko sem jo z opeko oplazil po hrbtu. Tretja me je iz grmovja zalezovala, ko sem jo s palico zdramil v zmotni domnevi, da je samo neškodljiva vodna kača. A bila je črnkasto pisana, čez poldrugi meter dolga izredno strupena 'bora'. Strateško sem se ji umikal po poti, ona pa me je ves čas zalezovala z druge strani obraslega pasu, plazeč se ob cerkvi. Ko sva se srečala na planem, sem spoznal, da gre zares. Hotela me je napasti. Pogum mi je pošel. V par skokih sem bil v hiši. Bora si v hišo ni upala, sikaje se je umaknila, jaz pa zopet za njo... Še enkrat me je zapolnila v hišo. Nazadnje se je zmagoslavno umaknila, od daleč še enkrat dvignila ponosno glavo, jo zanihala sem in tje in precej daleč proč odlezla v luknjo.

Koliko slučajev se sploh več ne spominjam. Nekoč sem eno s kolesom povozil, ko je ravno hotela čez pot. V hipu sem imel obe nogi v zraku in na balanci, da me v jezi kako ne oplazi, če bi se slučajno oprjela kolesa, pa se ga ni. Mlada, a zelo strupena kača — prisotni ljudje so me posvarili, naj je nikar ne pohodim, kar sem hotel storiti, a potem nisem — mi je padla na rokav, ko sem ravno odpiral vrata. Vsako leto nam kobre pobijejo veliko število kokoši in rac. Zgodilo se mi je že, da je kača velikanka pomolzla kravo kar redno vsako noč!

Danes ko pišem tele črtice — in ravno ta dogodek me je napotil da sem se tega lotil — mi je poldrug čevljev dolga mlada bora padla na golo desno roko, potem ko sva v sosesčini, t. j. v isti sobi živela skupaj kdo ve koliko dni. Že par dni sem me je pri počitku motilo nekó sikanje, ki je utihnilo, kakor hitro sem šel bliže. Dvakrat že sem sklonil glavo in čisto od blizu — morda za dlan oddaljen — primaknil uho. Čisto od blizu je sikanje prenehalo. Martinček ali pa kakšna podobna žival bo... Z roko pobrskam in stresem „žakelje“, od koder je sikalo — pa mi je padla na golo roko. Kako lahko bi me bila use-

kala, ko sem ji kar dvakrat pomolil cel obraz — no, da, angel varuh ni samo za otroke!

Pred leti sva z misijonarjem Ehrlichom v njegovi sobi tukaj v Khariju ubila ogromno kobro. Izdala se je s tem, da je smrčala za zabojem kot pijanec. Father Ehrlich je bil pogumnejši. Kar s palico jo je pritisnil na tla in ob zid, a je ni mogel dolgo držati. Nabila sva jo in, ko se je hotela izmuzniti na vrt, sva jo kot prava junaka in open combat — v odprtem boju pobila.

Zvečer sem šel v cerkev malo sv. Jožefa obiskat. Ko sem poklekoval, se je pred menoj zvijala „prijazna“ kačica. Sveti kraj je ni rešil pogina.

Lepega večera sem v temi sedel na stopnicah pred hišo in se nekam zamislil... Občudoval sem z zvezdami posuto nebo, poslušal v vetru šepetajoče platane. Kar naenkrat dva, tri čevlje pred menoj nekaj ploskne — tik pred menoj je ležala zvita mrcina — odkod, kako in zakaj je v temi skočila predme, vé sam Bog. Skočim po palico, a ko se vrnem, je ni bilo več!

Tole sem napisal, ravno ko sem se že nameraval podati v kraljestvo sanj. Zdaj se pa bom. Seveda bom prej dobro pogledal, da kje ne stopim na kačo. V indijskem podeželju je to pač naša stalna pokora, da je treba biti vedno na oprezu, da ne stopiš na kačo. Kolikokrat že se mi je zgodilo, da sem v zadnjem trenutku odskočil ali pa kačo prestopil. Zna se pa tudi dogoditi, da v strahu odskočiš — pa je pred teboj ležala le kači podobna veja. Srce pa tudi takrat zares poskoči in se ti še smejati ne ljubi.

Kače pa so tudi koristne. Pobijajo in žro drugo zalego. Čim več kač pobijemo, tem več se zaredi drugega mrčesa. Če jih ljudje le preveč pobijejo, se miši in podgane od sile razmnože in uničujejo pridelek.

Naši ljudje si s kačjim lovom prislužijo lepe denarce, ker gredo očiščene kože za inozemsko industrijo. Seveda so verni hindi zato nanje hudi. Kako pa tudi ne, saj božanstva — tako jih oni smatrajo — s palico pobijati ni prav lepo!

„CERKVENA POEZIJA“

Mohorjeva družba v Celovcu je založila in natisnila lepo knjigo: „Cerkvena poezija“, ki obsega psalme, slavospeve in cerkvene himne v prevodu č. g. J. Vovka.

Uvod je napisal prevz. g. škof dr. Rožman, ki pravi: „Psalmi ... nas zanimajo v prvi vrsti kot molitveni izlivi človeškega srca, kot pogovor človeka z neskončno svetim Bogom ... Poleg svetopisemskih psalmov in slavospevov pa je Cerkev sprejela v svoje bogoslužje tudi pesmi, ki jih poznamo kot cerkvene himne ...“

Prevod gladko teče tako pri psalmih kot pri himnah. Prav primerna je razdelitev, dodana v začetku vsakega psalma in ob koncu misli pod naslovom „Premišljuj“, kar še bolj zveže sveto in starodavno poezijo z modernim časom. Na zadnjih straneh najdemo še avtorje cerkvenih himen in razporede za praktično uporabo svetih pesmi. Prepričan sem, da bo „Cerkvena po-

ezijska“ knjiga, ki jo bo marsikdo in pogosto v roke vzel. Prevajalcu in založnici pa moremo k lepemu delu samo čestitati.

I. Kunstelj

Kje, kam in kaj?

Kje smo šli? Čez težka pota
polna trnja, polna skal.
Zdaj obdaja nas samota,
šum poletni je prestal.

Kam zdaj gremo? Med grobove,
kjer že dragi naši spe,
in korak še, čez bregove,
naša cesta tja prispě.

Kaj od vsega je ostalo? —
Le od solz izprani križi!
Ko bo drugo vse prestalo,
Bog odpre nam paradiž.

Antonija Rože, Tucquegnieux

MED NAŠIMI ROJAKI

ANGLIJA

Iz matičnih knjig: Poroki: V cerkvi sv. Petra v Bloxwichu (Staffs) sta se 26. septembra poročila June Doróthy Evans in Božo Borštnik. — Pravtako pri Sv. Petru v Bargoedu (S. Wales) 3. okt. Marija Gruden in Janez Dernulc. — Mnogo sreče! — **Krsti:** V Coversham Reading je bila krščena 28. avg. Tereza Vatovec. — V Rochdale 26. sept. Marija Roža Bernarda Grkman. — V Doncastru 1. okt. Breda-Svetlana Tivadar. — V Londonu Peter Mlinar. — Obilo zdravja in sreče!

Sole: Iz tehnične stroke je končal vseučilišče v Galwayu na Irskem Milan Eržen in sicer z odličnim uspehom. Čestitamo!

Misijoni: Misijonski odsek za Anglijo vodi sedaj gđc. Gabrijela Vidmar. Njen naslov je: 12. Radnor Place, London W. 2.

London: Nad 60 se nas je zbralo na prvo nedeljo v oktobru na Golders Greenu, kjer smo v cerkvi zapeli del rožnega venca ter imeli blagoslov. V dvorani so pa pevci

in deklamatorji poskrbeli za prijeten večer, kjer smo se spet navdušili ob lepoti naše pesmi. Igralci so dodali še dve veseli enodejanki. Zbirka za misijone je prinesla £ 5, 12/, 6. — Za prvo nedeljo v novembru je že napovedan srečolov. Bo pa tudi več drugega programa.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Iz Waterscheja je odpotoval v Severno Ameriko g. Martin Stimac z malim sinkom Martinkom in go. Berto, roj. Avsec. V novem kraju jim želimo vso srečo.

Bolniki: V bolnici v Leutu so iskale zdravja gospe Javornik, Rogovnik, Simončič in Zwahte. Prav tam se je podvrgel operaciji g. Nemeš. Pri nezgodi na motorju si je g. Trinko poškodoval roki. Vsi ti so iz Eisdena. — V bolnici v Liège-u se zdravi ga. Gazvoda iz Anwirsu. — Vsem želimo, da bi čimprej popolnoma okrevali!

Pogreb: V Eisdenu smo pokopali go. Frančiško Mrhar, roj. Trinko. Zapušča sinova in brata v Belgiji in sestro v Nemčiji. Spomnimo se je v molitvi!

Za „Slovenski dom“ v Gorici so darovali naslednji rojaki:

Eisden, Vucht, Mechelen in okolica:

Po frankov 10.—: Juršič, Polavdar, Sedej, Pejovnik, Papež Fridolin.

Po frankov 5.— sta darovala 6 letni Milan Roex in njegova 4 letna sestra Ingrid.

Po frankov 15.—: Babšek, Kotnik, Pokrivač.

Po frankov 20.—: Šinkovec, Simončič, Bevc Viktor, Klavžar, Kun, Avsec, Kidrič, Smerke, Hubert, Oset, Krpač, Gorjan, Šnurer, Vok, Ledinek, Medvešek, Mastnak, Gostiša, Čater, Močnik Alojzija, Peltin, Šintler, Javor, Brgač ml., Reberšek, Trkaj.

Po frankov 30.—: Kos, Janežič, Rutar, Globokar.

Frankov 35.—: Humar Jože.

Po frankov 40.—: Virant st., Žvar.

Po frankov 50.—: Brumec, Javornik, Kladnik, Rihič Albin, Kovačič Fr., Budna, Globevnik, Hočevnar, Brečko Dorči, Brečko Zinka, Supan, Rogelj, Udovč.

Frankov 100.— je daroval g. Voglar Franc in frankov 120.— g. Brgač st.

Houthalen:

Frankov 140.— je daroval g. Pišljar Ivan.

Po 100.— frankov sta darovala gg. Medvedec in Uršič Jože.

Frankov 60.— je daroval g. Koren Al.

Okolica Liège-a:

Po frankov 100.— so darovali: Gg. Ljubič, Valenčič, ga. Bizjak, Zornik Alojz, Zornik Jože, Troha in Mavrič.

Po frankov 50.—: B. I., Podobnik, Rot, Strukelj, Komac, Mlekuž, Kavs, Berginc.

Po frankov 20.—: Likar, Vatovec, Vulč.

G. Cesar Franc iz Diepenbecka je daroval fr. 50.—.

V prihodnji številki bomo objavili imena darovalcev in Waterscheja, Winterslaga in Zwartberga.

Vsem darovalcem še enkrat najiskrenejša zahvala! Naj živi zavest slovenske skupnosti med našimi dragimi izseljenci!

CHARLEROI — MONS

Na 6. slovenskem romanju v Quaregnon-Lurd se je 9. avgusta zbralo kot prejšnja leta čez sto petdeset rojakov. K zakramentom je pristopilo več ljudi kot lani. Dan je ob krasnem vremenu in zadovoljstvo vseh prav lepo potekel.

Dopoldne je pridigal in maševal č. g. To-

ne Ilc, ki bo sedaj nekaj časa kaplan v fari Taillis-Pré (Chatelineau). Rojaki iz bližnje okolice imajo sedaj lepo priliko, da v tamkajšnji cerkvi prejmejo sv. zakramente, kadar hočejo. G. Ilc jim bo rad pomagal. Razume se, da se tudi drugi rojaki lahko obrnejo nanj, kadar želijo. Njegov naslov je: Tone Ilc, Rue de l'église 25, Chatelineau (tramvaj št. 2 ali 7).

Pri sv. maši v Charleroi smo zadnjo nedeljo v avgustu prvič slišali pesem „Veš, o Marija“, ki so jo pevci lepo zapeli.

V Hautrage pri Monsu je po daljšem bolehanju vsled rakove bolezni **zatisnil** svo-

Obleko vam naredi po meri in želji v polno zadovoljstvo rojak

Franc Brezavšček

moški in damski krojač

135, rue Leopold, Perennes-lez-Binche.
Pride tudi na dom.

je oči Štefan Kemperle, roj. 1902 v Nemškem Rutu na Goriškem.

Poročili so se: V Paturages g. Slavko Zadel in gdč. Marijana Jevnikar; v La Bouverie g. Ivan Štemberger in gdč. Tončka Luzar; v Chatelineau gdč. Marija Koščak z g. Leopoldom Caselli, v Pont-de-Coup g. Angel Butara z gdč. Avgusto Parisi, v Devinu pri Trstu pa g. Štefan Bucik iz Flenu z gdč. Marijo Humar iz Gorice. Vsem kličemo: Obilo sreče in božjega blagoslova v zakonskem stanu!

V **noviciat** slovenskih šolskih sester v Rimu je vstopila gdč. Marija Lebar. Že dalj časa je v Comines, na francoski strani meje, v tamkajšnji bolnici kot sestra Marica Gorjup iz Estinnes-au-Val.

FRANCIJA

Pas-de-Calais

(Zaradi stavke v Franciji je prišlo poročilo za zadnjo številko NL prepozno).

Novi grobovi:

V Vendin-le Vieil je 9. junija umrla M. Brodnik. Bog jo je poklical k sebi dobro pripravljeno po sprejemu sv. zakramentov. Zapušča moža, rudarja v pokoju, dva sina in hčer.

V Bruay je odšla dne 18. junija v večnost Monika Borišek. V življenju je veliko pretrpela kot mati številne družine in zadnja

leta po bolezni. Dočkala je 65 let starosti. Bila je previdena in je vdana v voljo božjo brez strahu pričakovala smrt. — Prav tam je 5. julija umrl po dolgi rudarski bolezni Šeško Ludvik, rudar v pokoju, 65 let star. Bil je zvest član društva sv. Barbare in dolga leta odbornik. Previden je odšel v večnost po plačilo.

Obe družini, Borišek in Šeško, se lepo zahvaljujeta vsem rojakom, da so tako številno spremili njihove rajnke na zadnji poti, in za čast, ki so jo jima izkazali v tolažbo preostalih.

V Lievin je umrl 5. julija Franc Suhadolčan, rudar v pokoju. Žastonj je iskal zdravja v bolnici. Prepeljali so ga domov, kjer je preminul.

Vsem družinam naših rajnkah rojakov izraža „Naša luč“ iskreno sožalje. Bog naj bo njihov tolažnik ob bridki izgubi, rajnikom pa usmiljen sodnik.

Ob obletnici — pozdrav!

„Dragi rojak! V teh dneh bo poteklo eno leto, odkar je bil sveti misijon v Liévinu, Méricourt Coron in Bruay ter po raznih drugih kolonijah v Pas-de-Calais duhovne obnove. Ko se spominjamo veselih in milostipolnih dni, obnovimo naše dobre sklepe, ki smo jih tedaj naredili. Spominjajoč se vas v molitvah, da bi vztrajali na poti, ki ste jo tedaj nastopili, vas prav vse iskreno pozdravljam iz Gorice.“

Misijonar J o ž e V i d m a r.

Pariz

Pariz: Vsem, ki so s svojim požrtvovalnim delom in prispevki pripomogli, da je nedelja 27. sept. tako lepo izpadla, prisrčen Bog plačaj!

Spored slovenskih svetih maš (ob peti uri popoldne v kapeli 80 rue Vaugirard, métro: Saint-Placide): November: nedelja 8. in 22. — December: nedelja 6. in 20. — Na božič, 25. dec., ob pol štirih popoldne (točno!) slovesne pete litanijske.

Loiret: V nedeljo 15. nov. bo sveta maša v cerkvi v Bougy ob 10. uri dopoldne. Od devetih dalje priložnost za sv. spoved.

Mohorjeve knjige bodo kmalu prišle. Kdor jih želi, naj takoj sporoči poverjeni-

ku. Tisti, ki so list dosedaj sprejemali od g. Čretnika, naj to sporoči njemu, katere mu bodo odslej plačevali tudi naročnino. Naslov: Nace Čretnik, 4 rue Saint-Fargeau, Paris XX.

PREKMURSKIM ROJAKOM

Rojakinja, ki je potovala letos v Jugoslavijo, sporoča: „Rada bi naznanila našim dragim Slovencom, da kak je še vedno goreči naš narod vu našem lepem Prekmurju. Čeravno smo vu tujini, bodimo tisti, kakor nas je navučila naša mati. Sprimate fsi pozdrave od vaših domačih z lepega Prekmurja, ki vas ljubijo in tudi mi nanje ne pozabimo. Pozdravlja vas fse vdana domačinka Tinika Žižek iz Monneville.“

Ob nemški meji

Poročilo

Zaradi svoje bolezni podajam šele danes poročilo Katoliške misije v Merlebachu:

Mnogo zdravja in božjega blagoslova želimo družini našega izbornega sanitejca Ivana Pepelnjaka iz Hochwalda, katera se je pomnožila 11. 8. z malim Andrejčkom. Enako tudi vsem drugim po raznih kolonijah, katerim žal zaradi bolezni nisem mogel čestitati.

Enako želimo sreče v zakonskem stanu, v katerega so stopili: dne 28. 4. Kimovec Maksimilijan iz Farschviller z Bastjan Malgo iz Schoeneck-a.

Dne 25. julija na Hochwaldu: Colija Ljubo in Kosec Ivanka, oba cerkvena pevca, katerima je pel zbor „Slomšek“ pri sv. maši izbrane mašne pesmi, poročil sem ju sam in se obema iskreno zahvaljujem za ljubeznivo pomoč pri cerkvenem petju ter ju vljudno vabim, da ostaneta za naprej zvesta cerkvenemu zboru „Slomšek“.

Želimo vse dobro Mariji Mavrovič, ki se je poročila v Merlebachu s Frost Claude, optikom iz Longeville-les-Metz ter vsem drugim, katerim iz zgoraj omenjenega razloga nisem mogel ustno voščiti.

Iz te solzne doline so odšli ta čas: 10. 5. mati Marija Motore, poroč. prvič Jasovic, pokopana cerkveno 13. 5. v Forbachu, rojena v Trnocu pri Zabukovju pri Sevnici; 23. maja: Lešer Rudolf, previden s sv. zakramenti, pokopan cerkveno 25. maja v

Merlebachu. — Caglič Mihael v 87. letu umrl in pokopan v hiralnici Les-Bordes pri Metz, katerega so tamošnje sestre pohvalile, da je bil lep zgled s svojo vero, pogostnim sv. obhajilom vsem stanujočim v hiralnici. — Kete Marijan, trgovec na Hochwaldu, pokopan istotam, umrl nesrečne smrti. — 5. junija ponesrečen v jami Risovič Ilija, stanujoč v Guebenhouse, rojen 16. 9. 1919 v Gor. Ribniku pri Ključu, poročen, cerkveno pokopan v Guebenhouse. — Šinkovec Ivan, star 60 let, previden sv. zakramenti, cerkv. pokopan 15. julija v Freymingu.

Vsem želimo večni pokoj, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

Rojaki, ki so bili 3 tedne na obisku v domovini, so se srečno vrnili nazaj. Iskrena zahvala za vse pozdrave iz domovine, spomin na naše drage v domovini naj nam še bolj utrdi vero naših očetov in ljubezen do domovine!

Spored sv. maše, prilike za sv. spoved za vse svete in vernih duš dan bo objavljen pravočasno po tukajšnjih listih.

S hvaležnostjo se vas, dragi rojaki, spominjajoč vam želi vse dobro

Stanko, izselj. duhovnik.

JEANNE D'ARC

Slovensko podporno društvo sv. Barbare

Po 13 letih je imelo društvo 20. sept. svoj prvi sestanek v dvorani Lux. Predsednik Vipotnik je otvoril sestanek in pozdravil navzoče. Podal je nato kratek pregled tega društva.

Ustanovljeno je bilo leta 1926. Leta 1939 smo morali zaradi vojne zapustiti naše kraje, pohoštvo in vse. Odšli smo na vse strani v globino Francije. Pri tem seveda smo pustili tudi z žulji kupljeno našo krasno zastavo sv. Barbare. Ko smo se leta 1940, vrnili v svoje domove, smo jih dobili prazne. Tudi zastava je izginila. Po dolgih, nestrpnih letih smo našli zastavo 50 km od naše kolonije. Z veseljem je predsednik šel po njo. Število članov, zlasti ustanoviteljev društva se je skrčilo. Te krije že tuja ali domača zemlja, drugi so se razšli na vse strani. Ostali člani, ki so se zavedali važnosti tega društva in svojo zastavo ljubili, so od-

poslali zastavo sestram v popravilo. Popravile so jo in dale zraven, kar je manjkalo. Zastavo so člani — stari in novi — z velikim veseljem sprejeli.

Na prvem ssetanku je bilo sklenjeno, da čimpreje kupijo žalni trak za zastavo. Določili so tudi članarino, določili čas in kraj sestankov, sklenili so, da ostane naprej še isti odbor, podan je bil natančen pregled stroškov in dohodkov.

Razpravljali so tudi o bodočem delovanju društva, ter sklenili, da se redno objavljajo novice društva v „Naši luči“.

Sestanka se je udeležil tudi naš izselj. duhovnik g. St. Grims, kar nas je zelo veselilo.

K besedi se je oglasil podpredsednik društva g. Medvešek, ki se je zahvalil vsem članom za udeležbo in navdušenje, ko so toliko darovali za popravilo zastave, zahvalil se je msgr. Grimsu za udeležbo in pomoč ter ga prosil, naj se še nadalje živo zanima za naše društvo. Dalje je pozival člane, naj storé vse, da pridobé še nove člane in tako podkrepijo delovanje tako zaslužnega in potrebnega društva. Potem je izselj. duhovnik podal na podlagi društvenih pravil smernice za bodočnost in obljubil, da bo kot dušni pastir storil vse, kar bo mogoče v dobrobit dobrih rudarjev, ki se zbirajo pod kat. zastavo sv. Barbare. Sklenili so, da bo do nadaljnjega društveni pozdrav: „Srečno!“ S tem vzklikom je predsednik zaključil sestanek.

Tajnik J. P., preds. Vipotnik Matija.

JUŽNA FRANCIJA

Lurd. Č. g. Tensundern iz Nemčije je v septembru poromal v Lurd. Pri tej priliki je obiskal tudi tri slovenske sestre-redovnice, ki so tam že dolgo let (Soeurs Marie l'Ange Gardien, Marie Olga in Miriam). Bivajo na Rue de Bagnères 39, pri Mères Auxiliatrices.

HOLANDIJA

Šli so na obisk. — Letošnje poletje je dvignilo več rojakov in rojakinj in so se odpeljali pogledat, kako se godi domačim v deželi pod Triglavom. Dnevi svidenja so le

prehitro minili. Prva skupina (33 ljudi) je odšla nazaj v Holandijo 30. 8. pod vodstvom ge. Marije Parfant. Drugo skupino je vodil g. Strman (in sicer 31 ljudi) dne 4. septembra.

Heerlerheide. — 7. okt. sta se poročila v rektoratski cerkvi v Niew Ende gdč. Tinka Svet iz Heerlerheide in predsednik pevskega društva „Škrjanček“ g. Albert Papež iz Eyselshovena. Obilo sreče požrtvovalnima kulturnima delavcema! — J. V.

Hoensbroek. — V novembru tega leta obhajata svojo srebrno poroko, 25-letnico skupnega zakonskega življenja, g. Jože Resnik in njegova soproga Mimica. K jubileju jima iskreno čestitamo. V teku svojega skupnega življenja sta sprejela za svoji že dve siroti, od katerih sta eno že izšolala in poročila. — J. V.

NEMČIJA

Naše romanje. — Zaradi tukajšnjih volitev nismo mogli porovati v Kevelaer tisti dan kot holandski Slovenci. Zato smo na 9. avgusta najeli avtobus in se odpravili sami na to priljubljeno božjo pot. Okoli 100 nas je bilo pod vodstvom č. g. Bož. Tensunderna. V posebni kapeli smo imeli zjutraj sv. mašo s slovensko pridigo in nato smo molili križev pot. Popoldne so bile litanije in naši pevci iz Gladbecka so lepo zapeli. Pozdravili smo se tudi s č. g. Hegenkötterjem, ki je tudi dolgo časa deloval med tukajšnjimi Slovenci.

Castrop-Rauxel. — V Bochumu je v bolnici umrl previden s sv. zakramenti rojak Franc Skoberne v starosti 67 let, roj. 1886. v Brezjah pri Rajhenburgu. Zapušča ženo in otroke, katerim izražamo sožalje. Pogreb je bil 27. sept. v Habinghorstu. Pokojni je bil čez 15 let tajnik našega slov. delavskega društva.

7. sept. je v Habinghorstu umrl Jakob Fele, star 88 let, iz Št. Jurija pod Kumom. Svoj čas je bil v Združ. državah. Štirikrat je šel peš od tu v Avstrijo in nazaj. — Umrl je tudi Johan Predolnik v Castrop-Rauxel IV.

Recklinghausen. — Naš dolgoletni duhovnik č. g. Tensundern je 18. okt. slavil

15 let, odkar je župnik v cerkvi rožnovenske Matere božje; ta cerkev je bila zgrajena pred 50 leti. — Velikemu prijatelju in dobrotniku Slovencev, zlasti izseljencev prav iskreno čestitamo s pristrčno željo, da naj bi ostal še veliko let med nami; Všemo-gočni pa naj blagoslovi vse njegovo delo!

Na obisku. — Letos je šlo več porurskih Slovencev pogledat v Slovenijo. Nekateri so šli sami, drugi pa skupaj. 60 rojakov je šlo nazaj 27. avg. pod vodstvom g. Loncarja, 38 pa 3. sept. pod vodstvom g. Čebina.

Gladbeck. — Za Slovence v tukajšnji okolici je bil 27. sept. izreden dan. Doživeli smo obisk treh izseljenskih duhovnikov, ki delajo med Slovenci po drugih državah. V cerkvi sv. Lamberta smo imeli litanije Matere božje in pridigo o sv. rožnem vencu. Po cerkvi so odmevale lepe slovenske melodije. Pred oltarjem je pel naš g. svetnik Tensundern in oba slov. duhovnika iz Belgije, po cerkvi pa so peli naši pevci in vsi, ki smo bili notri.

Potem smo šli v bližnjo dvorano, kjer je predsednik društva sv. Barbare g. Dobravc otvoril zborovanje. Č. g. Božidar Tensundern je popisal, kako je potoval v Lurd in nazaj. Gg. Vinko Žakelj in Zdravko Reven sta nam zanimivo pripovedovala, kako delajo in trpijo naši rojaki v Belgiji. Vmes smo vsi skupaj prepevali naše mile slovenske pesmi.

Višek slovesnosti pa je bil, ko je stopil med nas g. monsignor Zupančič, dolgoletni izseljenski duhovnik med Slovenci v Sev. Franciji. Spomnil nas je, da je iz teh nemških krajev prišla pobuda med tamkajšnje Slovence, da se povežejo med seboj v delavna katoliška slovenska društva sv. Barbare. Od nas je prišel tja idealni in požrtvovalni organizator rudar Tuhtar. Vsi smo se oddolžili njegovemu spominu z molitvijo, potem ko smo zvedeli, kako je preminul ta zavedni slovenski delavec.

Ta prijeten večer nas je spet ogrel, da se strnemo in delamo skupno naprej, dokler se le dá.

Vabimo vse rojake, da naroče „Našo luč“, ki se je po vseh deželah, kamor zahaja, zelo priljubila. Spomnite nanjo tudi Slovence po drugih krajih, ki še ne vedo zanjo!

SLOVENCİ, SLOVENKE!

Drugi letnik „Naše luči“ je s to številko dokončan. Nudi se prilika, da se uredništvo in uprava iz srca zahvalita vsem sodelavcem, od poročevalcev in tiskarjev do zadnjega razširjevalca. Zasvetila je „Naša luč“ in sveti, sveti na poti po tujini. Srca greje in jih razveseljuje. Mnogim je edino slovensko branje, mnogim edina vez s slovensko skupnostjo. Hvala vam, sodelavci, hvala pa tudi vsem, ki jo radi sprejemate, vsem, ki jo čitate, dragi bratje in sestre.

Znani izseljenski buditelj Janez Kalan je začel leta 1925. izdajati v Nemčiji za rojake po Zapadni Evropi „Naš zvon“. Pod geslom „Le zvoni, zvon, na tujih tleh, le vzbujaj mi na dom spomin!“ je iz centrale v Bottrop-Boy dvigal izseljence v ljubezni do Boga in domovine. Tiskali so ga v Kranju. Izhajal je tri leta.

Leta 1931. je zagledal v Heerlenu v Holandiji luč sveta „Rafael“. „V luči vere ljubimo svoj dom!“ To geslo so mu postavili naši izseljenski duhovniki in skrbeli, da smo zvedeli od časa do časa, kako živijo rojaki po drugih krajih. V tiskarno so ga pošiljali v Maribor in kdo bi preštel vse kraje, v katere je zašel. Če ga listaš, ti razvija pred očmi veselje in trpljenje našega naroda v tujini.

Dolgo pričakovana

„Družinska pratika“

za leto 1954

izide čez 14 dni. Izseljenci, sezite po njej, dokler traja zaloga.

Cena 80 lir, 8 belg. frs, 75 fr. frs, 50 pfenigov. Naročite jo pri poverjenikih „Naše luči“ ali pa naravnost pri Moh. družbi, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria.

Mohorjeve knjige

bodo kmalu prišle. Celovška in goriška Mohorjeva družba sta kot lansko leto skupaj izdali Mohorjev koledar za leto 1954. V Celovcu so izšle še knjige: Schneider - Polánc: „Sveti molk“, napeta povest, 130 strani. — Kneipp - Podgorc: „Domači zdravnik“, 6. natis. — Suenens - Vodeb: „Junakinja apostolata“, življenjepis irskega dekleta 1. del.

Leta 1935 se je združil z „Izseljenskim vestnikom“. Tiskati so ga začeli v Ljubljani, uredništvo pa je g. Drago Oberžan prepustil Rafaelovi družbi. Sledila so leta velikega dela za izseljence in končno ustanovitev Izseljenske zbornice. Žal je sovražna okupacija njeno delo zavrta.

Treba je bilo več let, da so se razmere med izseljenci vsled povojne zmede kolikor toliko uredile. Mnogo bivših požrtvovalnih delavcev je pomrlo, mnogo se jih je vrnilo v domovino.

Ob podpori starih naših mož in žen ter ob navdušenju novodošlih v tujino je pa za božič leta 1951. zasvetila „Naša luč“, da dvigne znova prapor vseh tistih idej, ki so bile našim ljudem v tujini že desetletja v pogum, v veselje in v rešitev.

Podprite, dragi rojaki, „Našo luč“! Skromna so vaša finančna sredstva. Toda skromen dar za vaš list boste že zmogli. Priporočite jo vsem, da so le Slovenci, da so le naše krvi! Razširite jo povsod! Pesnik Župančič je zapel: „Mi gremo naprej, mi strelci, in pred nami gre Bog kot pred Izraelci.“ Tako kličemo tudi mi: „Mi gremo naprej in z nami gre Bog in z nami vsi zavedni, pošteni in podjetni Slovenci po Zapadni Evropi.“

— Za dekleta: M.Z.: „Dnevnik duhovnega življenja“.

V Gorici pa so izšli knjigi: J. Lovrenčič: „Med Scilo in Karibdo“, krajša povest iz profesorskega življenja, ter povest iz rimskih časov „Ben Hur“ I. del, ponatis.

Naročite knjige, ki jih želite, čimprej, da ne poidejo, pri poverjenikih ali direktno.

Naslov celovške MD: Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria. — Naslov goriške: MD: Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

IZ DALJNE AVSTRALIJE

V Sydneyu so Slovenci ustanovili „Zvezo Slovencev“, ki naj poveže vse rojake, raztresene po tamkajšnji celini. V povezanosti in slogi je moč! Vseh starih in novodošlih rojakov je menda tam okoli 4000. 12. sept. so priredili drugi slovenski družabni večer.

NAŠA LUČ

bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

V zadevah lista (darovi, oglasi in dopisi)
se obračaj na poverjenika v tvoji deželi.
Lahko pišeš tudi na naslov: NAŠA LUČ,
Viktringer Ring 26, Celovec - Klagenfurt,
Austria.

Če ti list pošiljajo naravnost iz Celovca,
stane letno (6 šte.) 15 šilingov, ozir. 470
lir; 35 bfrs; 350 ffrs; 3 DM; 70 amer. centov.

ŠIRITE VSI — NAŠO LUČ!

IZ UREDNIŠKE TORBE:

Al. Vidic, fotograf, Cruesnes MM, Francija: Za
Vaše lepe nasvete se Vam najlepše zahvaljujem.
Tako je prav! Vsi se moramo pobrigati, da bo naš
list zanimiv in koristen za vse rojake. Nasvete bo-
mo skušali upoštevati. Naj se oglašé še drugi z na-
sveti! Naj vsak širi naš list še v tiste kraje, kjer ga
ne poznajo! — Urednik.

Rešitev „Domače križanke“

Vodoravno: 1 pralnica, 7 bo, 8 elita, 10 od,
11 vagaj, 12 kolači, 14 aba, 15 danka, 18 la, 19 ave,
21 kri, 22 rumenjaka.

Navpično: 1 podobar, 2 Alma, 3 neviden,
4 ila, 5 ciganka, 6 ata, 7 bokal, 9 aj, 13 al, 16 Krk,

ŠTEVILČNICA „SLOVENSKI KRAJI“

Namesto številk vstavi črke.

1	2	3	2	4	5	6	7	kraj na Koroškem
8	3	7	4	9	5	6	7	kraj na jugoslovanskem Koroškem
4	10	11	7	12	13	14	9	kraj na Štajerskem
1	2	15	2	6	13	12	9	kraj v Prekmurju
16	3	12	2	17	7	5	6	kraj v Beli krajini
17	2	18	3	2	12	2	15	kraj na Dolenjskem
6	7	19	7	12	13	14	7	kraj na Gorenjskem
8	2	19	20	2	6	12	9	kraj na Notranjskem
1	9	11	2	4	13	14	9	kraj na Tržaškem
8	2	21	17	7	5	7	14	kraj na Goriškem
19	2	4	2	21	12	6	7	kraj v Beneški Sloveniji

17 ai, 19, am, 20 vé (pri tem vprašanju je naredil
tiskarski škrat zadnjič napako. Napisal je namesto
„vedeti“ — „biti“).

Z A S M E H

Dobro je povedal

V vlaku sedi duhovnik in moli brevir.
Na neki postaji vstopi debelušen možic, se
vsede nasproti duhovniku in reče sopotni-
kom: „Jaz pa celo leto nič ne molim, pa
se kljub temu redim in debelim.“

Duhovnik tedaj odmakne pogled od bre-
virja in pravi: „Pri našem sosedu imajo v
hlevu šest prašičev. Še nikdar jih nisem vi-
del, da bi molili, pa se vendar redijo in so
vsak dan debelejši.“

Drag dežnik

Prodajalec kupcu: „Pravite, da se vam
zdi dežnik drag. Pa ni, kajti uporabljaj ga
lahko ob lepem in grdem vremenu. Če de-
žuje, ga odpreš, če posije sonce, ga zapreš!“

Oče in sin

Sin razjezi očeta in ta ga v jezi zagrabi in
zakliče: „Kam naj te vržem!“

Sin: „Oče! V steljo, da me ne bo bolelo!“

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska tiskarna
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

